

Πόσες μορφές δὲν ἀλλάξεες πρὶν γεννηθεῖς μὰ καὶ μετὰ
μὲς ἀπὸ χώρες καὶ καιρούς, κι ἂν πρῶτα εἴσουν ἀσπίδα
κι ἀνώφελη παρηγοριά — τὰ λόγια σου μέθης πιοτὰ —
σὲ κἀναν ὄπλο ἐγκλήματος καὶ σκλάβων ἀλυσσίδα.

Χριστέ, τὸ «εἰρήνη πᾶσι» σου, «ἐν τούτῳ νῆκα» ἔχει γενεῖ,
στη δόξα σου ἀκονίζονται οἱ σαρκοφάγοι ὀδόντες,
μὲ τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσὰ οὐράνιο ἔπλεξαν σκοινί
νὰ κρεμαστοῦν «μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες».

Τώρα σοῦ γράφουν τ' ὄνομα στὰ ἔρμα πεδία τῶν μαχθῶν
— λευκάζοντας τις ἔναστρες νύχτες — ὁστὰ θυμάτων
ἀθῶων, καὶ θρηνοὶ ἄρμονικοὶ τῶν κOURασμένων καὶ φτωχῶν
στη χάρη σου ἀναπέμπουνε τὸ ἀνεῖπωτο ἄσμα ἀσμάτων.

Στὸν ὕπνο σ' ὀνειρεύεται ὁ φαντάρος στὸ στενὸ τοῦ ἀμπρι
κ' ἔξω πετιέται γυάλινος βολβὸς σ' ἐντρομη κόγχη, —
σὲ βλέπει, Σένα, πῶς φεγγε κάποτε ἢ ὄψη σου λαμπρή,
ἄγριον ἐχθρὸ νὰ τοῦ προτείνει ἀμείλιχτα τὴ λόγχη.

Χριστέ, ποῦ καταδέχτηκες νὰ γεννηθεῖς σ' ἕνα παχνί,
στ' ἄχυρα ποῦ χρυσώσανε, στὰ κόπρια ποῦ εὐωδιάσαν,
κοντὰ σὲ δόδια, σὲ βοσκούς ποῦ σ' ἔδλεπαν μὲ τὴν ἄχνη
καλὴ ματιὰ — στῶν τύραννων τὸ στέμμα σὲ θρονιάσαν.

Ἦ, εἰς, ποῦ μίλαες στὰ πουλιά, στοῦ δάσους τὰ γυμνά κλαδιά,
στοῦ ἀγροῦ τὰ κρῖνα καὶ γλυκὰ στὸν κάθε πόνο ἐστράφης —
σοῦ κρέμασαν στὸ χέρι σου μὴν ἀρμαθιὰ θαριὰ κλειδιά
νὰ κλείς μπουντρούμια, ἰδιώνυμα γελώντας νὰ υπογράφεις.

Συχώρα τὸν ἀμαρτωλό, Χριστέ, ὁ ἐργάτης σήμερα
καθὼς πέφτει στη σκέψη του τῶν φυλακῶν ἢ αὐλαία,
σὲ βλέπει μ' ὄψη ἑλοσυρῆ καὶ μὲ τὰ μάτια ἀνήμερα
νὰ τοῦ ἀπαγγέλλεις τὴν ποιητὴν ἴδιος μὲ εἰσαγγελέα.

Χριστέ, ποῦ ἐδιάδης κι ἀνθῆσαν κρῖνα οἱ εὐλογίες σου λευκὰ
κ' ἤπιες νερὸ στοῦ πένητα τὴν ταπεινὴν παράγκα
κ' ἔφεγγε ἢ νύχτα ὡς ἔστρεφες γύρω τὰ μάτια σου γλαυκά,
τώρα φρουρὸ σὲ δάκλανε μὲρὸς στῶν πλουσίων τὴ μπάγκα.

Ἐπῆρετε νὰ σὲ βλέπουνε τ' ἀθῶα παιδιὰ ποῦ μὲ σκιερὰ
μάτια στὴν κούνια γείρανε καὶ σώπασαν στὸν ὕπνο
κι ὁμως σὲ βλέπουν οἱ κλητοὶ σου μὲς στὸν κύκλο τοῦ παρὰ
νὰ στρώσεις, δούλος ταπεινός, τῶν τυράννων τὸ δεῖπνο.

Καὶ τ' ὄνομά σου θάπρεπε νὰ ψιθυρίζουν, ν' ἀπαντοῦν
στάχου στὸ στάχου, καλαμιές ποῦ δειχνουν τὸ φεγγάρι.
Τώρα τὰ μαῦρα στόματα τῶν πυροδύλων τὸ θροντοῦν,
καὶ στίβεις μὲς στὰ χέρια σου τίς νέες καρδιές σπουγγάρι.

Χριστέ, φραγμὸ σὲ στήσανε μπροστὰ στὸ δρόμο τοῦ φτωχοῦ
καὶ τ' ὀργισμένο του ὕψωναν σ' ἐκστάσεις ὀλδίες μάτι,
μὰ θάρυνε πολὺ ὁ κασιμάς σὲ χέρι ἐργάτη καὶ πριχοῦ
σκάψει τὸν τάφο του γκρεμίζει τὸ ἄδειο σου παλάτι.

Χριστέ, ἡ καρδιά σου εἶταν καρδιά ὄλου τοῦ κόσμου ποῦ πονεῖ,
μὰ ἔμεινε στὴν ὑποταγὴ δεμένη γιὰ νὰ δέσει
κι ἂν τρὸμάξων ποτὲ οἱ ἐχθροὶ γιὰ τὴν πλατεῖά σου τὴ φωνή
οἱ ἴδιοι σοῦ στεφανώσανε τὴν ὄψη ἀντεστραμμένη.

Μὰ ὁ πόνος τώρα ὀρίμασε κ' ἔκφραση δίκιου θρήκε ἢ ὀργή,
σπᾶνε οἱ ἀλυσσίδες τῆς σκλαδιᾶς κ' ἢ ὑπομονή σου ἐχάθη,
καὶ σὲ θωρῶ στὸ νέο σταυρό, Χριστέ, στη ρόδινη ἀνγή,
ἀπ' τὸ στερνὸ σου θάνατο ἢ ζωὴ χαρὰ νὰ πλάθει.